

دورکاری

بهمن سهرابی

ویراستار: علی حسین قاسمی

مرکز اطلاعات و مدارک علمی ایران

۱۳۸۲

پیشگفتار

در اقتصاد شبکه‌شده کنونی، اثربخشی روش‌های کاری سنتی روزبه‌روز کاهش می‌یابد. روش‌های شغلی معمول به‌واسطه تغییر فناوری به‌سرعت درحال ادغام‌شدن هستند و اینترنت و دیگر فناوری‌های اطلاعاتی و ارتباطی این امکان را به‌وجودمی‌آورند که کارهای گروهی بدون محدودیت جغرافیایی سازماندهی شوند؛ چیزی که از آن به «زوال فاصله» یاد می‌شود. زوال فاصله به این معنا است که پیمانکاران مستقل می‌توانند در مکان یا در افق زمانی متفاوت با کارفرمایان خود کار کنند. چنین شیوه‌ای از کار توزیع‌شده که به مدد فناوری‌های جدید اطلاعاتی و ارتباطی ممکن شده، با عنوان کلی **دورکاری** شناخته می‌شود.

به‌طورکلی سازمان‌های مختلف، دورکاری را به‌عنوان یک بدیل مناسب برای افزایش بهره‌وری، کاهش هزینه‌ها، کاهش آلودگی، کاهش رفت و آمد، و هماهنگی بین ساعات زندگی و کار، مورد توجه قرار داده‌اند. آنچه در پیش رو دارید حاصل تلاشی است که برای تبیین شیوه جدید کارکردن در سازمان‌ها به‌وجود آمده و بدیهی است به‌عنوان اولین تألیف به زبان فارسی در موضوع دورکاری، خالی از اشکال نیست. امید است خوانندگان محترم، خصوصاً مدیران ارجمند با ارائه پیشنهاد و رفع کاستی‌های آن، زمینه اجرای بهتر آن را فراهم

فرمایند.

لازم می‌دانم از همه کسانی که در به‌وجودآوردن این اثر سهمی داشته‌اند، خصوصاً آقای دکتر حسین غریبی ریاست محترم مرکز اطلاعات و مدارک علمی ایران به‌خاطر حمایت‌های بی‌دریغشان، برادر بزرگوار و مدیر شایسته آقای سیروس علیدوستی عضو هیئت علمی و مدیر گروه مدیریت سیستم‌های اطلاعاتی به‌جهت طرح ایده اولیه و همکاری مداوم در پیشرفت کار، آقای مهندس محمد ابوئی اردکان عضو هیئت علمی مرکز برای راهنمایی‌های علمی ارزنده و قابل ستایش در انجام این طرح، و نیز خانم گرجی که زحمت تایپ، صفحه‌آرایی و حروفچینی آن را تقبل نمودند، سپاسگزاری نمایم.